

בש"פ 5656/14 - מיקי מיכאלשוילי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5656/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

העורר: מיקי מיכאלשוילי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 30.7.2014 במ"ת 9152-07-14 שניתנה על ידי כבוד השופטת ו' מרוז

תאריך הישיבה: ב' באלול התשע"ד (28.8.2014)

בשם העורר: עו"ד מוטי אזולאי

בשם המשיבה: עו"ד הילה גורני

החלטה

1. לפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת ו' מרוז) במ"ת 9152-07-14 מיום 30.7.2014, במסגרתה הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המתנהלים נגדו.

הליכי המעצר עד כה

עמוד 1

2. ביום 6.7.2014, הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של שוד מזוין בצוותא חדא לפי סעיף 402(ב) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); שימוש ברכב ללא רשות, לפי סעיף 413ג לחו' העונשין; והחזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, ביום 11.6.2014, שדד העורר ביחד עם אחר סניף דואר "דרור" שנמצא בעיר "יבנה". על פי הנטען, העורר והאחר הגיעו לסניף כשהם חבושים קסדות, באמצעות קטנוע שנגנב מספר ימים קודם לכן. העורר איים על הפקידה באמצעות סכין, כאשר האחר עמד בכניסה ושמר. עם קבלת הכסף לידי העורר, נמלטו השניים מן המקום. עוד נטען, כי יום לפני כן, הגיע העורר אל הסניף באמצעות רכב שברולט, ניגש אל החלק האחורי של הסניף, פתח את החלון והכניס בעדו את ידו. לאחר שנשאל על ידי הפקידה לפשר מעשיו, מיהר הוא ונמלט מהמקום.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר העורר עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו. בבקשה נטען כי בידי המשיבה תשתית ראייתית לכאורה מוצקה להוכחת אשמתו של העורר. כן נטען כי מעשיו לכאורה של העורר מקימים עילת מעצר מכוח על פי סעיפים שונים בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: חוק המעצרים). עוד נטען לחובת העורר עבר פלילי מכביד הכולל שש הרשעות בעשרות עבירות רכוש, בגין ריצה 44 חודשי מאסר בפועל וכי עומד ותלוי נגדו מאסר על תנאי בן 18 חודשים שהינו בר הפעלה.

4. בהחלטה מיום 30.7.2014, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המתנהלים נגדו. בית המשפט קבע כי התשתית הראייתית נגד העורר הינה נסיבתית בלבד, עם זאת, היא מובילה לתמונה ברורה של תוצאה הגיונית אחת. בית המשפט המחוזי ביסס את החלטתו על ראיות שקושרות את העורר לאירוע של השוד וכן לאירוע שהיה יום לפני השוד. הראיות המרכזיות שקושרות את העורר לאירוע שהיה יום לפני השוד הן: התאמה בין תיאור השודד והמכונית שהגיע באמצעותה לסניף, כפי שנמסר על ידי "הכספרית", לדמות המשיב ומכוניתו. והימצאות טביעות אצבעותיו של המשיב על החלון האחורי של הסניף - החלון אשר לטענת הכספרית נפתח על ידי מישוהו אשר ברח במהירות כששאלה אותו על פשר מעשיו. והיעדר הסבר סביר לגבי הימצאותן של טביעות אצבעותיו באותו מקום. אשר לאירוע השוד, הראיות אשר קושרות את העורר הן הימצאותו של קטנוע גנוב יום אחרי ביצוע השוד בסמוך לסניף הדואר (להלן: הקטנוע הגנוב), אשר על פי דו"ח פעולה שהוגש, זהה "באופן כמעט ודאי" לקטנוע שהגיעו באמצעותו השודדים לסניף, כפי שעולה מצפייה בסרטוני מצלמות הסניף ומהתמונות והימצאותו של רכיב מסוים של קטנוע בכפפותיו של המשיב, אשר על פי מומחה, באמצעותו ניתן להניע קטנוע גנוב. ראייה נוספת היא חפצים שנמצאו ברכבו של העורר - קסדה, נעלי נייק, סכין וכפפות. הקסדה והנעליים תוארו בחוות דעתו של מומחה כדומים ברמה גבוהה לאלו המצולמים בסרט. והסכין דומה באורכה לתיאור שמסרה הכספרית. בית המשפט המחוזי ציין כי מכלול פרטים אלה בנוסף לשתיקתו בחלק מחקירתו, והגרסאות החלקיות שמסר ואשר חלקן נסתרו, מצויים מעבר לרמה של "סיכוי סביר להרשעה".

5. באשר לקיומה של עילת מעצר ובחינת אפשרות שחרור לחלופת מעצר, נקבע כי די בעברו הפלילי המכביד של המשיב ביחס לגילו הצעיר כדי ללמד על המסוכנות שלו ועל כך שאין בכוחה של חלופת מעצר כדי לאיין מסוכנות זו. שכן, צבר המשיב לחובתו הרשעות בגין עבירות רכוש ושוד, בגין ריצה עונש של 44 חודשי מאסר בפועל וכן הורשע ב-17 עבירות של הפרת הוראה חוקית.

הערר

6. העורר חלק על קיומן של ראיות לכאורה בעניינו, וחזר בכתב ובעל פה בדיון בפניי ביום 28.8.2014 על

הטענות המרכזיות שטען בבית המשפט המחוזי. נטען כי כלל הראיות הן נסיבתיות ואינן מצטרפות לכדי מארג ראיתי מפליל. אשר לאירוע שהיה יום לפני השוד, נטען כי התיאור שנתנה הכספרית לזהותו של השודד - מלא, כהה עור, גוף בריא ובגובה 175 - הינו תיאור כללי אשר תואם למספר רב של אנשים. בדומה, נטען כי הרכב שתואר על ידי הכספרית - שברולט בצבע כחול כהה - הוא רכב נפוץ. עוד טען העורר כי הוא ביקר בסניף מספר פעמים בחודש שלפני אירוע השוד וייתכן כי במהלך הותיר טביעות אצבע. בהקשר זה, טען העורר כי שגה בית המשפט בכך שקבע, בהסתמך על דו"ח בנק הדואר, כי העורר לא קיבל אף שירות בדואר בחודש שקדם לשוד. לשיטתו, ישנו מספר רב של שירותים שניתן לקבל בדואר ללא רישום. העורר טען גם כי המתקן שנמצא ברשותו ואשר באמצעותו ניתן להתניע קטנוע שייך לקטנוע שהיה לו בעבר ואשר דומה בסוגו לקטנוע הגנוב. אשר לפרטי הלבוש שנמצאו ברכבו של העורר, נטען כי מדובר בפרטי לבוש נפוצים. העורר הוסיף כי יש להטיל ספק במומחיותו של עורך חוות הדעת באשר לזיהוי החפצים, שכן, הוא רשם כי זהו סכין בסרטון, בעוד שלא ניתן היה לזהות אותה בסרטון המצולם. העורר טען עוד כי לא הוכח כל קשר בין מי שנכח בסניף יום לפני ביצוע השוד, לבין מי שביצע את השוד. עוד טען העורר כי בכוונתו להגיש בקשה לבית המשפט המחוזי לפיה יורה על קבלת סרטון אבטחה מחנות נוחות בעיר אשדוד באמצעותו ניתן להוכיח כי באותו זמן הוא לא נכח בעיר יבנה. לבסוף, העורר ביקש מבית המשפט להורות על עריכת תסקיר מעצר אשר יבחן אפשרות שחרורו לחלופת מעצר.

דיון והכרעה

7. דין הערר להידחות. במוקד דיונו ניצבת השאלה האם יש בחומר הראיות כדי להקים כנגד העורר את הרף של ראיות לכאורה כנדרש על פי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. כלל ידוע ומושרש בפסיקתו של בית משפט זה הוא כי בשלב הבחינה של הראיות לכאורה במסגרת הליכי המעצר, על בית המשפט לבחון האם יש בכוחו של חומר הראיות הגולמי המצוי בידי המאשימה כדי להצביע על סיכוי סביר להרשעה. במילים אחרות, בשלב הבחינה של הראיות לכאורה בוחן בית המשפט את הפוטנציאל הראייתי להרשעה (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)). בשלב מקדים זה, טרם נפרשת היריעה הראייתית כולה לפני בית המשפט, ועליו להכריע על פי מה שרואות עיניו בחומר החקירה. הגם כי החומר שמוצג לבית המשפט בשלב זה הוא חומר גולמי שטרם עבר את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי. הסוגיה הממשית הניצבת בתיק זה, היא שאלת דיוטן של הראיות הנסיבתיות שהציגה המשיבה בעניינו של העורר, לצורך מעצרו עד תום ההליכים. שאלת דיוטן של ראיות נסיבתיות לצורך מעצר נאשם עד תום ההליכים נדונה רבות בעבר בבית משפט זה. בהליך שנדון בבש"פ 6262/96 בלום נ' מדינת ישראל (16.9.1996), קבעה השופטת (כתואה אז) ד' ביניש כי יש מקום להורות על מעצר עד תום ההליכים כאשר יש בידי התביעה ראיות נסיבתיות אשר השתלבותן זו בזו יש בה, על פני הדברים, משום מסכת רצופה של עובדות מפלילות, וכי אותה מסכת צריכה להיות ברמה אשר יכולה להביא בסופו של יום להרשעתו של הנאשם. בבש"פ 1466/04 זדה נ' מדינת ישראל (26.2.2004), ציינתי כי בשלב המעצר אין לבחון כל ראיה לבדה, אלא יש לתת את הדעת למכלול הראיות, ולבחון האם בהצטברותם של הראיות הנסיבתיות מגבשים הם תמונה ראייתית המצביעה, ולו לכאורה, על אשמת העורר. בבש"פ 5588/12 ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל (24.9.2012), נקבע כי כדי לעמוד בנטל הנדרש במהלך הביניים של מעצר עד תום ההליכים מספיק אם תוכיח התביעה כי הראיות לכאורה הנסיבתיות עשויות, לאחר שיעובדו בהליך המשפטי, להביא להרשעת הנאשם, וזאת ברמה של סיכוי סביר להרשעה.

8. לאחר שבחנתי את חומר הראיות, שוכנעתי כי הראיות הנסיבתיות עשויות להביא, ברמה של סיכוי סביר, להרשעתו של העורר. כך, טביעות האצבע שנמצאו על גבי החלון האחורי של סניף הדואר, מתיישבות עם הביקור שערך העורר לכאורה יום לפני השוד בניסיון לפתוח את החלון ועזיבתו לאחר מכן בחופזה ברכב מסוג שברולט בצבע כחול כהה. אשר לאירוע השוד, אומנם החפצים שנתפסו ברכבו של העורר - קסדה, נעלי ניילון, כפפות וסכין - הם חפצים

נפוצים, אולם הימצאותן כמקשה אחת ברכבו של העורר - רכב בעל אותו סוג ואותו צבע של הרכב שהגיע באמצעותו לכאורה השודד יום לפני השוד - שולל את האקראיות הנטענת לגביהם. כך המתקן שנתפס בכפפותיו של העורר ואשר על פי חוות דעת טכנאי ניתן באמצעותו להתניע קטנוע גנוב, מעלה את עוצמת הראיות הנסיבתיות. לכל אלה יש להוסיף, כפי שסבר גם בית המשפט המחוזי, את שתיקתו של העורר בחלק מחקירותיו ואת הגרסאות התמוהות שמסר אשר חלקן נסתר. אשר לטענה נגד מהימנות חוות הדעת של המומחה בעניין זיהוי החפצים, מקומה אינו בשלב הנוכחי. שלב הבחינה של הראיות לכאורה אינו המקום לדיון בשאלות של מהימנות. שאלות אלה יש להותיר להכרעתו של בית המשפט שיושב בהליך העיקרי ולא להכריע בהן בשלב המעצר (בש"פ 4306/09 אבו ואסל נ' מדינת ישראל (4.6.2009)). העורר טען גם כי בכוונתו להגיש בקשה לבית המשפט המחוזי להורות על קבלת סרטון מתחנת דלק, אשר יש בו להוכיח כי באותו זמן העורר לא נכח בעיר יבנה. גם טענה זו אין מקומה להיות נדונה במסגרת זו. ככל שיהיה ברשות העורר ראיות אשר מכרסמות בראיות לכאורה, הוא יוכל להגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר עד תום ההליכים.

9. אשר לאפשרות שחרורו של העורר לחלופת מעצר, יצוין כי נוכח חומרת המעשים המיוחסים לו ונוכח עברו הפלילי המכביד, אשר כולל שתי עבירות של שוד מזוין בגין ריצה 44 חודשים, אין ליתן בו אמון, ואין בחלופת מעצר כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו.

10. סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, ה' באלול התשע"ד (31.8.2014).

שׁוֹפֵט